

právo jest poškozeno již nepravdivou výpovědí svědka o sobě, třebaže nenastala současně i jiná další škoda tím, že křivým svěděním bylo způsobeno nesprávné, nespravedlivé vyřízení věci, soudem projednané. Proto nelze ani pro zločin ucházení se o křivé svědectví požadovati vědomí pachatelovo, že výpověď svědkova týká se skutečností významných, a nelze trestnost jeho vyloučiti pro předpoklad pachatelův, že výpověď svědka jest bezvýznamna, takže jest pochybena další námitka stížnosti, že vyhledávání proti Monice Z-ové pro zločin zhářství bylo zastaveno a že z toho plyne, že skutečnost Annou F-ovou podle pravdy dosvědčená byla naprosto bezvýznamnou. Stačí, že (jak zjištěno) stěžovatelka hleděla F-ovou před svědeckým výsledkem odvrátiti od udání pravdy.

Pokud jde o odvolání obžalované z výroku o ztrátě práva volebního, nelze přisvědčiti názoru nalézacího soudu, že obžalovaná jednala z pohnutek nízkých a nečestných, uváží-li se, že se v projednávaném případě jednalo o její sestru a že tudíž trestné jednání její vzniklo spíše z obavy o sestru a z příbuzenské náklonnosti, což nelze pokládati za pohnutku nízkou a nečestnou. Bylo proto v tomto směru odvolání vyhověti a výrok ten zrušiti.

Čís. 2105.

Nutným předpokladem použití ustanovení Šu 265 tr. ř. jest právní možnost, by sbíhající se trestné činy byly jednotně vyřízeny (§ 34 tr. zák., § 56 tr. ř.).

Ustanovení Šu 265 tr. ř. nelze použiti u cizozemce, jenž byl před tím v cizině odsouzen za souběžný, v cizině spáchaný zločin (§ 39 tr. zák.)

(Rozh. ze dne 25. září 1925, Zm I 553/25).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. června 1925, pokud jím byl obžalovaný Antonín K. pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. odsouzen podle Šu 203 tr. zák. a Šu 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. a článku I zák. ze dne 12. prosince 1923, čís. 259 sb. z. a n. s použitím Šu 55 tr. zák. a se zřetelem na ustanovení Šu 265 tr. ř. k určitému trestu, zrušil rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž byl trest vyměřen za použití Šu 265 tr. ř. a vyměřil obžalovanému znovu trest bez použití ustanovení Šu 265 tr. ř.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá právem rozsudek soudu první stolice důvodem zmatečnosti podle Šu 281 čís. 11 tr. ř., vytýkajíc nalézacímu soudu, že, použiv při výměře trestu ustanovení Šu 265 tr. ř., vybočil ze své moci trestní. Podle Šu 34 tr. zák. má zločinec, jenž spáchal více zločinů, jsoucích předmětem téhož vyšetřování a odsouzení, býti potrestán podle toho zločinu, na který jest uložen přísnější trest, přihlížeje však ke zločinům ostatním. Ve shodě s tím stanoví § 56 tr. ř., že, klade-li se obviněnému za vinu několik trestných činů, jest konati trestní řízení pro

všechny současně u téhož soudu a jest o všech vynésti jediný konečný rozsudek. Takovéto jednotné vyřízení není však v praxi vždy možným nebo náhodou k němu nedojde, a v takových případech přichází k místu ustanovení §u 265 tr. ř., by uplatnil shora uvedenou zásadu hmot. práva. § 265 tr. ř. dlužno tudíž ve spojení s §em 34 tr. zák. vykládati v ten rozum, že v případech, které podle všeobecných zásad bylo společně vyřídití, které však byly vyřízeny rozsudky rozdílnými, výměra celkového trestu nesmí převyšovati trest, na který by se uznalo, kdyby v úvahu přicházející trestné činy byly bývaly předmětem jediného odsouzení. Právní možnost, by sbíhající se trestné věci byly jednotně vyřízeny, je tudíž nutným předpokladem pro použití §u 265 tr. ř. V tomto případě přichází jako souběžný v úvahu rozsudek cizozemský, kterým cizinec byl odsouzen pro zločin v cizozemsku spáchaný a který tudíž se týká trestného činu, ohledně něhož tuzemskému soudu (nehledíc k výjimečnému ustanovení §u 40 tr. zák., jež tu nemá místa) podle §u 39 tr. zák. pravomoc nikdy příslušetí nemůže. Jelikož tu podle toho, co bylo uvedeno, není onoho podstatného předpokladu §u 265 tr. ř., nelze tohoto ustanovení zákona použítí. Tím jsou vyvráceny i důvody, jimiž nalézací soud použítí posléze citovaného ustanovení zákona se snaží ospravedlniti. Ustanovení §u 36 tr. zák. dovolává se soud prvé stolice neprávem, neboť ten se týká výhradně tuzemců, kteří spáchali zločin v cizozemsku. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhovětí, napadený rozsudek v uvedeném bodu zrušiti a trest nově vyměřiti.

Čís. 2106.

Intelektuelním původcem (strůjcem) zločinu není toliko ten, kdo zločinný úmysl v přímém pachateli vyvolá (rozkazem, radou, poučením), nýbrž i ten, kdo přímého pachatele ve zločinném rozhodnutí, třebaž bez jeho přičinění pojatém, utvrzuje (poučením, schvalováním).

Pomocníkem ve smyslu §u 5 tr. zák. jest, kdo jakýmkoli způsobem přímému pachateli při vykonávání zločinu napomáhá.

Trestnou pomocí jest i spolupůsobení při úpravě (vyděračného) obsahu písemného projevu, jímž byl zločin (§ 98 b) tr. zák.) spáchán.

(Rozh. ze dne 26. září 1925, Zm II 207/25).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. února 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na zločinu veřejného násilí vydíráním podle §§ů 5, 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost ponechává část rozsudku soudu prvé stolice, již byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §u 488 tr. zák. a článku V. zák. čís. 8 ř. zák. z roku 1863 nedotčenu a napadá rozsudek toliko potud, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem vydírání podle §§ů 5, 98 písm. b) tr. zák., důvodem zmatečnosti podle čís. 9 písm. a)